

flæbe og dog i de kraftige Aar blot kunne erhverve sig lige til det nødvendige Underhold, men ikke kunne samle noget til de gamle Dage, sige: Ja, det maa dog ende paa Fattigaarden. En Udflugt til at undgaa det siger ikke saa ganske lidt, saa det forekommer mig nok, at alle absolut maa indrømme, at dette Forslag selv om det ikke byder alt hvad man kunde ønske sig og selv om det ikke løser Alderdomsforsørgelsesspørgsmaalet paa en saa fylldig og god Maade, som det kunde ønskes — jeg haaber for mit Vedkommende, at det skal kunne løses senere paa en fyldigere Maade — saa er det dog et saa væsentlig Fremstrid fra det bestaaende, at jeg ikke kan forstaa, at nogen fristubet Mand egentlig kan ville modstætte sig det. At det er et betydeligt Fremstrid fra det bestaaende kan ikke afvises selv ved nok saa megen Kløgt og Skarpsindighed eller ved nok saa mange Sofismer à la Erasmus Montanus Beviser. Det kan det ikke.

J. Sage: Jeg ønskede kun at gøre en enkelt Bemærkning lige over for det ærede Medlem fra Frederiksberg (Holch), som bebrejder mig, at jeg ikke har stillet positive Forslag. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg staar paa det samme Program, som jeg har staaet paa i en halv Snes Aar: Hjælp til Selvhjælp. Naar det ærede Medlem og mange med ham, det skal indrømmes, forlader dette Program og gaar over til noget helt andet, maa jeg være berettiget til at kritisere denne Stilling. Naar det i samme Sammenhæng bebrejdes mig, at jeg i sin Tid har været en af de saa, jeg tror selv anden til at stemme mod Husmandskreditforeningen, saa maa jeg dog atter ved denne Lejlighed minde om, at jeg netop havde stilt mig fra mine sædvanlige Meningsfæller og var gaaet sammen med Mørtallet, saa længe det stod paa Programmet: Hjælp til Selvhjælp, og først, da man fra den anden Side, ogsaa fra Ministerens Side, gik til Statsgaranti, først sagst slog ind paa hvad jeg kalder den socialistiske Vej, først da trak jeg mig tilbage. Jeg staar endnu paa samme Program, og jeg tror, at der er Konsekvens i min Opfattelse. At jeg skulde kunne fremkomme med et selvstændigt Alderdomsforsørgelsesforslag eller Sygeforsørgelsesforslag, kan i Virkeligheden ikke paalægges mig. Jeg er parat og har erklæret min Tilslutning til Ministeriets Program; jeg kan ikke gøre for, det nu er blevet til et helt andet Program.

Lauridsen: Jeg skal ikke indlade mig videre paa det, som det ærede Medlem for

Maribo Amts 5te Valgkreds (N. S. Larsen) sagde om Lovgivningsmagtens Berettigelse til ganske uafhængig af Domstolene at omgøre eller fortolke Grundloven, som den vil, uden Hensyn til, hvor vidt dens Fortolkning af Domstolene befindes rigtig eller ikke, men med den Virkning, at det, den gør, er gældende. Jeg skal for det første ikke indlade mig nærmere paa, hvad der er det mest demokratiske paa dette Punkt, men kun minde om, at i Nordamerika hylder man den Grundsatning, at Borgerne skulle have den Garanti, at alle Love ere i Overensstemmelse med Forsamlingen, at Domstolene kunne tilfidesætte Love, hvis de ikke af Domstolene befindes at være i Overensstemmelse med Forsamlingen, og Amerika anses dog af nogle for et ret demokratisk Land. Det er dog ikke det, der foreligger; men det, der foreligger, er Spørgsmaalet om, hvad der er gældende Ret her i Landet, og jeg tror rigtignok, at den almindelige Opfattelse her i Landet mere og mere gaar i Retning af, at det er Domstolene, som afgøre, hvor vidt en Lov er i Overensstemmelse med Grundloven eller ikke. Jeg formener det af den Umstændighed, at Højesteret ved en bestemt Lejlighed ikke har avvist Spørgsmaalet om, hvor vidt en provisorisk Lov udstedt, medens Riksdagen var udsat, var grundlovstridig eller ikke, men derimod udtalt sig for, at dette ikke svækker denne Lovs Krafttræden, og det, mener jeg, ligefrem er afgørende ved Bestemmelsen af det Spørgsmaal, om den faktiske Ret i Landet for Dødblikket er den, at Domstolene afgøre, hvor vidt en Lov er grundlovstridig eller ikke. Det mener jeg, er det, man maa tage Hensyn til, og ikke, hvad man mener, er mest demokratisk, et Spørgsmaal, som jeg for Resten mener er tvivlsomt netop i det foreliggende Forhold. Derfor mener jeg heller ikke, at det ærede Medlems Argument om, at hvis det Forslag her kunde siges at komme i Strid med Grundlovens Bestemmelser, saa forelaa der et Attentat paa Grundloven, har nogen Betydning. Lige saa lidt har hans Paabe- raabelse af dette Tings Formand for denne Opfattelse noget at betyde. Jeg mener ikke, at der egentlig laa et Argument til Afgørelse af Diskussionen i Dag, thi det er vel muligt, at det Spørgsmaal kunde komme under Diskussion, uden at Formanden behøvede at stride ind af den Grund. Dernæst forekommer det mig, at Spørgsmaalet ikke er det, om Forslaget strider mod Grundloven eller ikke, men Spørgsmaalet er, om dette Tings Vedtagelse af Ændringsforslaget Nr. 56 og § 64 i sin Helhed vil have den Virkning, at de Folk, som de ramme, saa